

BÓG KRÓL SERCE HONOR OJCZYZNA
WIARA PRAWDA TRADYCJA SZLACHETNOŚĆ WOLNOŚĆ

UNIWEERSAŁ

Króla Polski-Lehii **Leha XVII Wojciecha Edwarda I** **II Wici**

Zwołujący: Posłów Ziemskich, Marszałków, Senatorów, Kasztelanów, Wojewodów,
Starostów Ziemskich i Grodowych, Biskupów, zaproszonych Gości,

na Sejm Walny Koronacyjny

Korony Królestwa Polskiego-Lehii
VIII Posiedzenie 2025.12.20

na

Świątą Ziemię Warmińską

Sejm Walny Koronacyjny Konstytucyjny Korony Królestwa Polskiego-Lehii Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Królestwa Polskiego

20 grudnia A.D.2025

**w 1025. rocznicę Zjazdu Gnieźnieńskiego A.D.1000
w 1000. rocznicę koronacji Bolesława Chrobrego na Króla Polski A.D.1025
w 500. rocznicę VI Hołdu Pruskiego A.D.1525
w 300. rocznicę koronacji Marii Leszczyńskiej na Królową Francji A.D.1725**

Uniwersał Drugich Wici na Sejm Walny Konstytucyjny Koronacyjny VIII Posiedzenie,
oraz VI Posiedzenie Rady Królewskiej Koronacyjnej, w dniu 20 grudnia A.D.2025 — Królewskie Miasto Gietrzwałd
www.sejmwalny.org.pl www.królpolski.org.pl e-mail: sejm.walny@gmail.com rada.krolewska@gmail.com

Patroni Sejmu Walnego Koronacyjnego:

Św. Wojciech
Święta Jadwiga Andegaweńska – Król i Królowa Polski
Błogosławiona Jolenta Helena
Święta Faustyna Kowalska
Święta Oliwia z Anagni
Królowa Matka Boża Gietrzwałdzka
Bolesław I Wielki „Chrobry”
Mieszko II Lambert
Rycheza Lotaryńska
Stanisław Leszczyński – dwukrotny Król Polski
Maria Leszczyńska – Królowa Francji
Sługa Boża Stanisława Leszczyńska – położna z Auschwitz

Zawołanie Sejmu Walnego Koronacyjnego **VII Posiedzenie:**

„Przybądź, o Panie, Tyś jest Królem chwały!”

- ❖ I Posiedzenie – 5 października 2024 r. – Gdańsk Oliwa.
- ❖ II Posiedzenie – 14 grudnia 2024 r. – Wierchy k/Tlenia (Ziemia Świecka).
- ❖ III Posiedzenie – 18 stycznia 2025 r. - Gdańsk Oliwa.
- ❖ IV Posiedzenie – 22 marca 2025 r. – Gniezno.
- ❖ V Posiedzenie – 2 maja 2025 r. – Poznań.
- ❖ VI Posiedzenie – 24 maja 2025 r. – Kraków.
- ❖ VII Posiedzenie – 18 lipca 2025 r. – Gdańsk Oliwa.
- ❖ VIII Posiedzenie – 20 grudnia 2025 r. – Gietrzwałd.

imię Pana Naszego Jezusa Chrystusa. W imię Boga Ojca w Trójcy Jedynej. Amen.

My, Lech XVII Wojciech Edward I z Domu Leszczyńskich h. Wieniawa, z Bożej łaski Król Elekt Polski-Lehii Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Polaków, Król Narodu Polskiego, Lachów, Lechów, Lechitów, Sarmatów, Wenedów, Wandalów; Wielki Książę Litewski, Ruski, Kaszubski, Pruski, Mazowiecki, Żmudzki, Kijowski, Wołyński, Podolski, Inflancki, Smoleński, Siewierski, Czernichowski, Śląski, Łużycki, Wenedyjski, Wielecki, Miśnieński, Milicki, Lutycki, Wielecki, Obotrycki; Książę Lotaryngii i Barrois, Książę Bari i Rossano; Pan i Dziedzic Lehii, Rusi, Ziemi Sambijskiej, etc., etc., zgłaszający Pretensje do Królestwa Jerozolimy (dziedzictwo Bony Sforza - żony Zygmunta I Starego, wniesione do Królestwa Polskiego), zgłaszający Pretensje do Ziem zakupionych lub otrzymanych przez Polaków w USA w XVIII i XIX wieku w Teksasie (szczególnie przez Leopolda Moczygembę), zgłaszający Pretensje do Wielkiej Luizjany (należącej wcześniej do Królestwa Francji za panowania Ludwika XV oraz Marii Leszczyńskiej), wszem wobec i każdemu z osobna, komu to wiedzieć należy, osobiście Wielebnym w Bogu, Jaśnie Wielmożnym, Wielmożnym, Szlachetnie Urodzonym, Urodzonym, Senatorom, Dygnitarzom, Urzędnikom i wszystkiemu Rycerstwu, tudzież Hetmanom, Regimentarzom, etc., Uprzejmie i Wiernie Nam asystującym z Bożą Łaską Królewską, ale też wszystkim szlachetnym Polakom, którym los Ojczyzny leży na sercu, niniejszym Uniwersałem rozsyłamy:

II (Drugie) Wici

wzywając Was, szlachetni Polacy — według stanu i godności — Posłowie Ziemscy i Grodowi, Senatorowie Korony Królestwa Polskiego-Lehii — Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Królestwa Polskiego na:

VIII Posiedzenie

Sejmu Walnego Koronacyjnego Konstytucyjnego

pod wężem

Konfederacji Generalnej Rydzynskiej Korony Królestwa Polskiego-Lehii A.D.2016

Sejm Walny Koronacyjny na Świętej Ziemi Warmińskiej do Królewskiego Miasta Gietrzwałd

Uniwersał Drugich Wici na Sejm Walny Konstytucyjny Koronacyjny VIII Posiedzenie,
oraz VI Posiedzenie Rady Królewskiej Koronacyjnej, w dniu 20 grudnia A.D.2025 – Królewskie Miasto Gietrzwałd
www.sejmwalny.org.pl www.królpolski.org.pl e-mail: sejm.walny@gmail.com rada.krolewska@gmail.com

VI

SEJM WALNY KORONACYJNY

Gietrzwałd

20 grudnia 2025 r.

Godz. 10'00-13'00 — Rada Królewska

Godz. 15'00-18'00 — Sejm Walny Koronacyjny

Leh XVII Wojciech (Adalbert) Edward I Haeres Regni Poloniae-Lehiaie - Rex Electus Poloniae-Lehiaie

Uniwersał Drugich Wici na Sejm Walny Konstytucyjny Koronacyjny VIII Posiedzenie,
oraz VI Posiedzenie Rady Królewskiej Koronacyjnej, w dniu 20 grudnia A.D.2025 — Królewskie Miasto Gietrzwałd
www.sejmwalny.org.pl www.królpolski.org.pl e-mail: sejm.walny@gmail.com rada.krolewska@gmail.com

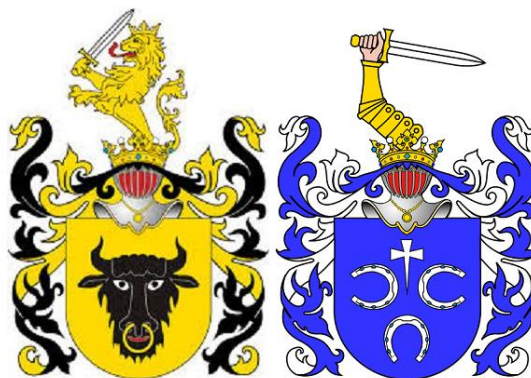

Sejm Walny Koronacyjny
poprzedzony będzie
LXX (70) Posiedzeniem Rady Królewskiej
w formule VI Posiedzenia Rady Koronacyjnej — Rady Sukcesyjnej

pod przewodnictwem
Pary Królewskiej
Leha XVII & Iwony Marii
z Domu Leszczyńskich

**Planowany przebieg obrad
LXX (70) Rady Królewskiej
VI Posiedzenia Rady Koronacyjnej — Rady Sukcesyjnej**

*„ ... a Pan Bóg da Mu tron Jego praojca, Dawida.
Będzie panował nad Domem Jakuba na wieki, a Jego panowaniu nie będzie końca”.*

Rada Królewska - Rada Stanu - Rada Koronna - Rada Sukcesyjna - Rada Koronacyjna.

1. J.W. Cezary Mariusz Tousty - Ziemia Pomorska.

Senator — Kancelarz Wielki Koronny, Starosta Generalny Pomorza — Pierwszy Radca Stanu.

2. J.W. Jan Gustaw Grudniewski - Ziemia Świętokrzyska.

Senator — Hetman Wielki Koronny - Drugi Radca Stanu.

3. J.W. Włodzimierz Julian Korab-Karpowicz - Ziemia Śląska (Pomorze Gdańskie).

Senator — Radca Stanu.

4. J.W. Jarosław Kierznikowicz - Ziemia Gdańska (Kaszubska) - Marszałek Sejmu Walnego.

Senator — Prezydent in spe Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Królestwa Polskiego-Lehii, Marszałek Sejmu Walnego, Marszałek Wielki Koronny — Radca Stanu.

5. J.W. Krzysztof Magnuszewski - Ziemia Mazowiecka.

Senator — Referendarz Wielki Koronny - Radca Stanu.

6. J.W. Tomasz Olszewski - Ziemia Gdańska, Ziemia Kujawska.

Senator — Ceremoniarz Wielki Koronny - Radca Stanu.

7. J.W. Marian Redes - Ziemia Szczecińska.

Senator — Wojewoda Szczeciński, Starosta Generalny Nadodrza — Radca Króla, Premier Rządu J.K.M. - Radca Stanu.

8. J.W. Przemysław Wojciech Paw - Ziemia Małopolska.

Senator — Podmarszałek Wielki Koronny - Radca Stanu.

9. J.W. Stefan Grabski - Ziemia Gdańska, Ziemia Wielkopolska.

Senator — Wojewoda Gdański - Radca Stanu.

10. J.W. Elżbieta Grabarek-Bartoszewicz - Ziemia Gdańska, Ziemia Podkarpacka.

Senator — Podmarszałek Wielki Koronny - Radca Stanu.

11. J.W. Wiesław Janiszewski - Ziemia Płocka, Ziemia Gnieźnieńska.

Senator — Kasztelan Płocki - Radca Stanu.

12. J.W. Marek Słyś - Ziemia Krakowska, Ziemia Małopolska.

Senator — Kasztelan Krakowski - Radca Stanu.

13. J.W. Ryszard Łuczak - Ziemia Wielkopolska.

Senator — Kasztelan Międzyrzecki - Radca Stanu.

14. J.W. Andrzej Jankowski - Ziemia Małopolska.

Senator — Podmarszałek Wielki Koronny - Radca Stanu.

15. J.W. Ryszard Gawlicki - Ziemia Warmińska.

Senator - Kasztelan Elbląski - Radca Stanu.

16. J.W. Zyta Nadworna — Ziemia Gdańska

Senator — Kasztelan Starogardu Gdańskiego - Radca Stanu.

Leh XVII Wojciech (Adalbert) Edward I

Haeres Regni Poloniae-Lehiaie - Rex Electus Poloniae-Lehiaie

Tematy obrad Rady Królewskiej — Nadzw. Rady Senatu i Sejmu Walnego

20 grudnia 2025 roku
godz. 10'00-13'00 godz. 15'00 — 18'00
Gietrzwałd

Mowa Tronowa — Deliberacja Króla Polski Leha XVII Wojciecha (Adalberta) Edwarda I

- ❖ Czy demokracja bez królestwa jest buntem przeciwko Panu Bogu?
- ❖ Królewski Pakt Senacki.
- ❖ Projekt polityczny św. Wojciecha — odbudowa królestw: św. Stefana - Węgry, św. Wacława — Czechy, św. św. Cyryla i Metodego — Morawy, św. Jadwigi - Polska.
- ❖ 1000. rocznica koronacji Bolesława Chrobrego, Mieszka II & Rychyzy Lotaryńskiej.
- ❖ Polska powinna mieć Drugi Rzym — Gietrzwałd, Licheń Stary, Święty Gaj. Najlepiej na Świętej Ziemi Warmińskiej. Diecezja Warmińska podlega bezpośrednio papieżowi. Czy warto zbudować awaryjną siedzibę (rezydencję) dla papieża w okolicach Gietrzwałdu i Świętego Gaju?
- ❖ Pomoc papieżowi w odzyskaniu Ziemi Królewskiej.
- ❖ Wystąpienia Senatorów — Vota senatorskie.
- ❖ Przyjęcie Uchwał Rady Królewskiej. Senatus consultum.

1. Czy tytułatura Leh XVII Wojciech (Adalbert) Edward I — będzie właściwsza?
2. Misja św. Wojciecha. Znaczenie. Św. Wojciech jako mąż stanu - geopolityk.
3. Królestwo św. Wojciecha — Adalberta — Królestwo: Węgier, Polski, Czech, Moraw.
4. Apel do Słowacji o zmianę nazwy na Morawy.

5. Przymierze królewskie słowiańskich królestw Europy. Proponowane nazwy: Sarmatia, Lechia. Weneda, Adalberta (Adalbertum).
6. Zmiany geopolityczne na świecie: chrześcijański syjonizm, nowa strategia bezpieczeństwa USA.
7. Sancyt - Ustawa o zakazie promowania postaci Józefa Piłsudskiego w przestrzeni publicznej – zmiana nazw ulic, likwidacja patronatów, wyburzenie pomników, zakaz używania sztandarów, chorągwi z nazwą lub wizerunkiem Józefa Piłsudskiego; zakaz publicznej gloryfikacji i propagowania postaci: Józefa Piłsudskiego, Włodzimierza Lenina, Stepana Bandery, Adolfa Hitlera, pod rygorem popełnienia deliktu karnego. Fałszywa historia jest przyczynkiem do fałszywej polityki.
8. Święta Ziemia Warmińska. Znaczenie duchowe Warmii dla Narodu Polskiego.
9. Osoby szlachetne A.D.2025. Propozycje:
 - ❖ Profesor Jacek Bartyzel – filolog, politolog, filozof.
 - ❖ Andrzej Ceglarski – adwokat, historyk.
 - ❖ Elżbieta Cherezińska – pisarka.
 - ❖ Hubert Czerniak – propagator medycyny naturalnej.
 - ❖ Stefan Grabski – Wojewoda Pomorza Wschodniego.
 - ❖ Jan Gustaw Grudniewski – Hetman Wielki Koronny.
 - ❖ Paweł Lisicki – redaktor.
 - ❖ Krzysztof Magnuszewski.
 - ❖ Profesor Lech Możyński – historyk.
 - ❖ Profesor Krzysztof Ożóg – historyk.
 - ❖ Profesor Anna Rażny – politolog.
 - ❖ Wojciech Sumliński – dziennikarz.
10. Przesłanie Objawienia w Gietrzwałdzie – „Dlaczego nie klękacie przez moim Synem?”.
11. Sprawa intronizacji Jezusa Chrystusa na Króla Polski.
12. Czy potrzebna jest Polakom koronacja Pary Królewskiej – Familii Panującej? Znaczenie koronacji.
13. Gietrzwałd – Sanktuarium Narodowe Narodu Polskiego.
14. Dlaczego hierarchowie i świeccy w Polsce boją się Królestwa Polskiego? Konformizm czy zdrada Narodu Polskiego i Królestwa Polskiego?
15. Koronacja Pary Królewskiej - stan aktualny.
16. Dom Leszczyńskich a Rodzina Królewska - kształtowania nowoczesnych pojęć o monarchii.

17. Linia sukcesji. Dom Panujący. Czy rozumiemy **novum** w Konstytucji 3 maja 1791 roku?
18. Czy Konstytucja z 1997 roku zastępuje czy uzupełnia Konstytucję z 3 Maja 1791 roku?
19. Czy Konstytucja 1997 roku jest republikańska czy monarchiczna? Dlaczego brak w niej słowa republika? Co oznacza słowo „Rzeczpospolita”?
20. Aktualna pozycja monarchii Polski, w świetle 1000. rocznicy koronacji Bolesława Chrobrego, Mieszka II i Rychezy Lotaryńskiej.
21. Czy Stanisław Leszczyński — Księżę Lotaryngii i Rycheza Lotaryńska mają coś ze sobą wspólnego?
22. Czy da się zjednoczyć Naród Polski bez króla?

na „Rada Królewska Koronacyjna Korony Królestwa Polskiego”

https://www.youtube.com/channel/UC42NJJPFElh_PWB9Im5cOUw

Leh XVII Wojciech (Adalbert) Edward I
Haeres Regni Poloniae-Lehiaie - Rex Electus Poloniae-Lehiaie

Historyczne Województwo Malborskie z Warmią

(w czasach królewskiej Rzeczypospolitej)

Województwo Malborskie

 Najmniejsze z trzech województw w Prusach polskich, od północy Bałtykiem, a właściwie zatokami Gdańską i Fryską oblane, od wschodu graniczące z księstwem Warmińskim i Prusami Książęcami, od południa z częścią tychże Prus, która się zwała Pomezanią, od zachodu przedzielone było korytem Wisły od województwa Pomorskiego.

Dzieliło się na cztery powiaty: Sztumski, Kiszporski, Elbląski i Malborski.

Starostwo grodowe Kiszporskie należało do wojewody, który wybiera podwojewodziego i pisarza, a jeżeli nie sądzi sam, to przez nich sprawuje sądy grodzkie w Kiszporku. Niegrodowe starostwa były: Sztumskie, Tolkmickie i inne.

Sejmiki wojewódzkie, sądy grodzkie i ziemskie nie w Malborgu, ale w Sztumie się odbywały.

Gród sztumski zależał od starosty w Kiszporku. Na sejmikach wojewódzkich wybieranych jest ośmiu posłów na Generał pruski, to jest po dwóch z powiatu, i dwóch deputatów na Trybunał z całego Województwa.

Sądy ziemskie sprawował sędzia ziemski z ławnikami.

Herb województwa Malborskiego był ten, co Chełmińskiego, zachodziła tylko różnica w barwach, a mianowicie, że w herbie chełmińskim orzeł jest biały na polu czerwonym, a w herbie malborskim orzeł czerwony na polu białym.

Stołecznym miastem województwa był Malborg, po łacinie *Marieburgum*, po niemiecku *Mariaenburg*, co po polsku przemieniono na Malborg. Założyli go roku 1274 Krzyżacy we wsi pruskiej Alem, na prawym brzegu Nogatu, o mil 5—6 od Gdańska, a zagrabiwszy Polskę Gdańsk w roku 1309 i zbudowawszy w Malborgu wielkim kosztem zamek, jeden z najwarowniejszych wówczas w Europie, uczynili Malborg stolicą swojej potęgi.

Jagiełło, po wielkim zwycięstwie roku 1410 pod Grunwaldem, zajął miasto Malborg, nie mógł jednak zdobyć zamku. Podczas tego oblężenia, wystrzelona z rozkazu króla kula działowa, mająca zburzyć środkowy filar, utrzymujący sklepienie wielkiej sali, w której zasiadał Wielki Mistrz z Komturami, utkwiała w murze nad kominem, chybiwszy o kilka cali. Kazimierz IV był szczęśliwszy i zdobył twierdzę malborską podczas wojny trzynastoletniej roku 1460, a w sześć lat potem Malborg przeszedł pod panowanie polskie. Tu się odtąd odbywał naprzemian z Grudziądem sejm Prus polskich, zwany *Generałem*.

Potężne mury twierdzy dzieliły się na zamek dolny, średni i wysoki. W dolnym jedna z baszt zwała się Babą, druga z bramą *Cweter*, a była i *mynnica*, w której działa lano. W średnim zamku, między wielu innemi, była izba, podobnie jak na Wawelu, *kurzą stopą* zwana. Ta część zamku obejmowała za polskich czasów mieszkanie Króla i Królowej Jejmości, gdzie pierwiej sam Wielki Mistrz Zakonu miał siedzibę i stąd urządzał wyprawy na ciągłe niszczenie Polski i Litwy.

W trzeciej części, zwanej zamkiem wysokim, między innymi znajdował się sklep Witolda, to jest mieszkanie, które ten bohater jako więzień lub gość Zakonu pobytom swoim upamiętnił. Cały ogromny gmach zamku malborskiego, obejmujący tyle wspomnień z dziejów Zakonu i dziejów polskich, uległ znacznym uszkodzeniom w wielkim pożarze 1644 r.

Elbląg, po staropolsku *Olbiąg*, po niemiecku *Elbing*, nad rzeczką tegoż imienia, do Friszhafu wpadającą, miasto powiatowe w województwie Malborskim. Roku 1237 postawiony był tu przez Krzyżaków, przy pomocy Konrada Mazowieckiego, zamek, koło którego kupcy z Lubeki zabudowali miasto. Roku 1454 Elbląanie, nie mogąc znieść dłużej ucisku krzyżackiego, zburzyli ten zamek, osadzony załogą niemiecką, i poddali się królowi Kazimierzowi IV. Odtąd Elbląg długo był Polsce wierny i roku 1520 mężnie się oparł napaści Alberta, margrabiego Brandeburskiego. Miasto należało do związku hanzeatyckiego i biło własną monetę.

Sztum, *Stum*, miasto, założone w miejscu lechickiej wsi Postolin, między jeziorami, dwie mile od Malborka, powiatowe i starościńskie; posiadało znakomity zamek krzyżacki, było miejscem sejmików województwa, oraz sądów ziemskich i grodzkich. Gustaw Adolf, podczas wyprawy swojej na Polskę za Zygmunta III, pobity dnia 25. czerwca 1629 roku przez Koniecpolskiego pod Sztumem, dwa razy w sąsiednim lesie dostał się do niewoli, z której jednak zdołał się zawsze wyśliznąć. W pobliskiej miastu wsi Sztumdorf Władysław IV zawarł roku 1635 zawieszenie broni ze Szwedami i rozejm na lat 26.

W widłach Wisły i Nogatu leżała, słynna z urodzajności, nizina, zwana Żuławami. Źródłosłów tej nazwy pochodził zapewne z języka pierwotnych Prusów i tylko został spolszczonym (po litewsku: *sała* — wyspa, *zėlu* — zielenieje, *žolė* — trawa). Nazwa używa się zwykle w liczbie mnogiej, ponieważ służy dwom wielkim i kilku pomniejszym wyspom nizinnym. Odróżniano Żuławę gdańską, elbląską i dwie malborskie, ogółem 16 mil kwadratowych mające. Od Malborka ku Gdańskowi ciągną się niziny, Wisłą i Nogatem

oblane, a drugie ku Elblągowi, między korytem Nogatu a jeziorem Drużnem zawarte. Po osuszeniu kanałami i tamami Żuławy stały się jedną z najżyźniejszych w świecie okolic już za czasów krzyżackich. Żuławy malborskie, do Malborskiej ekonomii królewskiej przynależne, dzielą się na Wielką Żuławę, między Wisłą i Nogatem położoną, i Małą Żuławę, inaczej Fiszawską, od Nagatu do jeziora Drużna ciągnącą się. Podług lustracy z roku 1649 Wielka Żuława obejmowała 39 wsi na 1728 włókach osiadłych, a w roku 1783 liczono w niej 2130 łanów. Wsi te, chociaż przez Krzyżaków, kolonizowane były jednak przeważnie ludnością polską i dlatego w znacznej części miały nazwiska polskie. Wieś Kościelec założona była przez Kościeleckiego roku 1471 za przywilejem Kazimierza Jagiellończyka. Mała Żuława Malborska miała w roku 1649 wsi 22 na 677 włókach ziemi, a pod koniec XVIII wieku było w niej 966 łanów, zaś na nich, oprócz dawnych wsi, przybyło jeszcze 16 wsi, tak zwanych holenderskich. Roczny dochód królewski, z całej ekonomii malborskiej, to jest miasta, folwarków, czynszów i pastwisk Wielkiej i Małej Żuławy, wniesiony do skarbu króla Jegomości roku 1649, po strąceniu kosztów administracyi i potrzeb kościelnych, czynił złotych polskich ówczesnych 117.384, groszy 9 i szelągów 11. Była to zatem najwięcej dochodu przynosząca królewszczyzna ze wszystkich w Rzeczypospolitej.

Zobacz: <https://literat.ug.edu.pl/glogre/0029.htm>

Warmia

o województwa Malborskiego należała Warmia, stanowiąca oddzielne księstwo pod absolutną władzą księcia biskupa Warmińskiego.

Nazwa Warmii nie pochodziła od jakiegoś zaginionego miasta, jak mniemali niektórzy, ale od plemienia pruskiego Warmów, którzy sam środek krainy pruskiej, na prawym brzegu rzeki Paseryi zamieszkiwali. Krzyżacy, zaprowadzając mieczem chrześcijaństwo w wieku XIII, lud ten nieliczny bądź wytępili, bądź dalej wyparli, tak, że dość żyzna ta kraina stanęła otworem dla kolonizacyi i poczęła się napełniać wsiami, od

strony południa mazurskimi, zaś od północy, to jest od Bałtyku niemieckimi.

Warmia, przedstawiająca kształtem swoim nieregularny trójkąt, mający 77 mil kwadratowych przestrzeni, z wierchołkiem, ku morzu zwróconym, od strony północy miała brzegi Fryszchafu, na północo-wschodzie Prusy królewskie, na południo-wschodzie tychże Prus powiaty: Szestyński, Szczyciński i Niborski, oddzielające ją od księstwa Mazowieckiego; na zachodzie powiat Olsztynkowski, linię rzeki Pasery i w pobliżu Fryszchafu województwo Malborskie. Papież Inocenty IV, dzieląc roku 1241 wszystkie ziemie pruskie na cztery dyecezye, ustanowił wówczas po raz pierwszy Warmińską i za granicę jej naznaczył jezioro Drużno, zatokę morską Friszchaf, a od północy rzekę Prygorę. Od tego to roku 1241 Warmia zaczęła mieć oddzielnego biskupa, który w sprawach duchownych podlegał arcybiskupowi Ryskiemu, rządził zaś całą Warmią pod zwierzchnictwem Wielkiego Mistrza Zakonu. Kiedy się następnie Prusy poddały dobrowolnie Polsce, biskup warmiński zawarł podobnież co do swojej podległości oddzielną umowę, mocą której został księciem Warmińskim, mającym władzę i prawo miecza nad wszystkimi stanami i urzędami w tym kraju. Odtąd zaczął prezydować w senacie Prus królewskich, a w senacie polskim alternatą z biskupem Łuckim miejsce otrzymał, co się zaś tyczy rzeczy duchownych, od samej tylko Stolicy Apostolskiej zależał.

Szlachta, mieszczenie, kmiecie i kapituła wysyłali deputowanych na zjazdy warmińskie, gdzie, pod przewodem biskupa, naradzali się o potrzebach swej ziemi. Rządzili się zaś temże prawem, co reszta Prus królewskich, i własnymi swymi ustawami. Książę biskup sądził wszystkie sprawy bez apelacji, stanowił urzędników ziemskich i starostów, wolno mu było zażywać paliusza i krzyża arcybiskupiego w swojej dyecezyi.

Kapituła warmińska ma za herb bramę żelazną w murze o trzech wieżach i pół krzyża (z lewym ramieniem), nad herbem mitra papieska, a nad mitrą krzyżyk. W roku 1512 otrzymała od Zygmunta I przywilej wolnej elekcji biskupów. Królowie polscy podawali tylko kapitule czterech kandydatów, którzy musieli być rodowitą szlachtą pruską, lub posiadać w kapitule swoje *stallum*. Podług konstytucji sejmowej z roku 1764 kapituła warmińska powinna wysyłać jednego deputata na trybunał prowincyi Wielkopolskiej.

W szeregu biskupów warmińskich znajdowali się często ludzie pierwszorzędnej sławy i zasługi dla kraju. Dosyć wymienić tutaj kardynała Stanisława Hozjusza, który został biskupem warmińskim roku 1551 po Janie Dantyszku. Po śmierci Hozjusza w roku 1579 zasiadł na stolicy warmińskiej Marcin Kromer, jeden z

najcelniejszych dziejopisów i statystów polskich XVI wieku. O katechizmie polskim Kromera dla dyciezyan warmińskich wiadomo jest z dziejów piśmiennictwa krajowego i świadectw pruskich. Ludność Warmii musiała być przeważnie polską, a nawet w południowej połowie stanowiła wyłącznie element mazurski, skoro biskupi polecali proboszczom odmawiać po polsku: „Ojcie nasz, Zdrowaś Marya, Wierzę i spowiedź powszechną”. Zwyczajem, przyjętym przez królów, biskupi warmińscy mianowani byli zwykle z biskupów chełmińskich. W wieku XVIII na stolicy warmińskiej widzimy Jędrzeja Załuskiego, uczonego, zmarłego w Gutstadzie na Warmii roku 1711, i Grabowskiego, po którym roku 1766 otrzymuje katedrę warmińską i 400.000 złp. dochodu rocznego, jaki to biskupstwo z dóbr swoich przynosiło, młody, bo trzydziestoletni kapłan i poeta, Ignacy Krasicki. W sześć lat potem Warmia przeszła pod panowanie pruskie i autor *Pana Podstolego* miał odąd dwa dwory królewskie: berliński i warszawski, na których lubił przesiadywać.

Miasta warmińskie, będąc pozakładane przez Krzyżaków lub biskupów w ich dobie, rodem Niemców, nosiły nazwy niemieckie, a były następujące: 1) *Heilsberg*, w spolszczeniu Lechbarg lub Helcbarg, z zamkiem nad rzeką Allą, stołeczne Warmii. 2) *Frauenburg* ze wspaniałą katedrą, w której spoczywają zwłoki wielkopomnego Mikołaja Kopernika. Wielki nasz astronom, jako tutejszy kanonik katedralny, tu większą część życia swego mieszkał, tu miał swoje obserwatorium na jednej z wież katedry, tu robił genialne odkrycia, pisał swe dzieła i tu roku 1543 życie zakończył, a dotąd szczyty się miasto jeszcze wodociągiem, przez Kopernika wystawionym. 3) *Braunsberg* (w spolszczeniu Brunsberga) nad rzeką Passargą; 4) Bisztynek (z niemieckiego *Bischofsstein* lub *Bistein*); 5) *Ressel*, po polsku Resla, Ressela, małe miasteczko, blisko którego jest, sławny na całą Warmię, kościół z cudownym obrazem Najświętszej Maryi Panny, Świętą lipką zwany, roku 1618 przez Szymona Rudnickiego, biskupa warmińskiego, wzniesiony; 6) *Seeburg*, po polsku Siąborg; 7) Biskupiec, po niemiecku *Bischofsburg*; 8) *Wartenberg*, 9) Olsztynek, Holsztyn (u Niemców *Allenstein*); 10) *Gutstadt*; 11) Orneta (po niemiecku *Wormith* lub *Vormitha*); 12) Mezlak, po niemiecku *Mehlsack*, i inne.

Zobacz: <https://literat.ug.edu.pl/glogre/0030.htm>

KRÓLEWSKA DELIBERACJA PRZEDSEJMOIWA

PRZYCZYNY ZWOŁANIA PRZESZ KÓŁA ELEKTA SEJMU WALNEGO KORONACYJNEGO NA WARMII ZNACZENIE KORONACJI PARY KRÓLEWSKIEJ

Zapewne wielu z Szanownych Czytelników niniejszej deliberacji jest ciekawych, po co planowana koronacja Pary Królewskiej w 2026 roku lub w latach następnych? Co to zmieni? Czy to możliwe? Etc.

Przed wszystkim, warto uświadomić sobie, że **Naród Polski**, pozbawiony królewskiego władcy w drugiej połowie XVIII wieku, przede wszystkim przez pasywną postawę Domu Saskiego a konkretnie Fryderyka Augusta III (czytaj: „*Elektor saski Fryderyk August III wobec Konstytucji 3 maja*”, „*O sukcesję saską*” — Henryk Kocój) oraz poprzez spisek „trzech czarnych orłów” - zaborców naszej królewskiej państwowości tj. przez: Prusy (ex Brandenburgia), Rosję, Austrię, a na zapleczu politycznym - Anglię, którzy „współpracowali” ze zdraździeką, wynarodowioną magnaterią, wyhodowaną a raczej spreparowaną, jako *homo saxonicus*, w czasach ciemnoty saskiej lat 1697-1763, **nigdy nie wyrzekł się swojego królewskiego pochodzenia i swojej królewskiej natury, (o czym dalej).**

Nigdy **Naród Polski** nie zdradził Króla, a raczej było odwrotnie, szczególnie za królów saskich Wettynów: Augusta II Wiarołomnego i Augusta III Gnuśnego.

To królowie z nadania Niemiec i innych wrogów Polski i polskości, najpierw królowie-tetrarchowie (narzuceni z zewnątrz): **August II Wiarołomny** i **August III Gnuśny**, a następnie rosyjska pacynka w rękach Niemki z krwi i kości — carycy Rosji **Zofii Fryderyki Augusty von Anhalt-Zerbst**, znanej bardziej jako **Katarzyna II**,

Stanisław II August IV Poniatowski, zdradzili **Naród Polski**. Eksperyment z dwoma niemieckimi (saskimi) królami na polskim tronie przyniósł opłakane skutki.

Wszyscy trzej, czterej zaborcy polskiej królewskiej państwowości to *de facto* anglosasi, mimo, że w powszechnym obiegu fałszywie utarło się, że rozbiorcami Polski były: Prusy, Rosja i Austria.

De facto, zaborów polskiej królewskiej państwowości, dokonały trzy niemieckie Domy Panujące: Hohenzollernowie, Habsburgowie, Welfowie (Dynastia Hanowerska panująca w Anglii od 1714 roku do 1901 roku).

Warto o tym pamiętać A.D.2025, gdy anglosaski imperialny *deep state* znów podnosi rękę na Polskę!

Czy Donalda Tuska można porównać do Henryka Brühla z czasów saskich?

Przygotowania do zaborów III RP idą pełną parą — znów anarchia i podział na dwa obozy: niby patriotyczny i zdradziecki. I jeden i drugi obóz liczy na „bratnią pomoc”.

Pamiętając *finis Regnum Poloniae* z końca XVIII wieku, musimy skonstatować, że **Naród Polski dzielnie** nie poddał się wystawieniu na dziejowy sztych: na spektakularne zamordowanie własnego króla; na wyreżyserowaną we Francji „rewolucję polską” z Tadeuszem Kościuszką — jakobinem - polskim Robespierrem na czele.

Stanisław II August IV Poniatowski był przygotowywany przez Anglię i Niemcy, a następnie niby przez Rosję (Caryca Katarzyna II była Niemką) do roli zdrajcy Narodu Polskiego — do roli **narodowego Judasza**.

Zapewne, sam **Stanisław II August IV Poniatowski**, pamiętający dokonania własnego ojca imiennika: Stanisława — Kasztelana Krakowskiego, sam zdawał sobie sprawę z przypisanej mu roli „**Judasza Narodu Polskiego**”, którą nie chciał odgrywać perfekcyjnie, a nawet można pokusić się o tezę, że zwołując Sejm Walny Konstytucyjny Wielki w latach 1788-1792 przeszedł na kilka lat na stronę Narodu Polskiego (Król z Narodem — Naród z Królem).

Dlatego też *ad hoc* została wznieciona przez masonerię wszelkiej maści tzw. „rewolucja francuska”, by polscy patrioci nie mieli gdzie uciekać i nie mieli gdzie się skutecznie organizować; by „zaraza” polskiej „chrześcijańskiej monarchii konstytucyjnej” nie rozlała się na inne monarchie (w większości protestanckie). To we Francji przeprowadzono „próbę generalną” obalenia polskiej monarchii konstytucyjnej, w postaci spektakularnego obalenia monarchii francuskiej — ze ścięciem niby zdrajcy Francji - Króla Francji Ludwika XVI - wnuczka Marii Leszczyńskiej (prawnuczka Stanisława I Leszczyńskiego) oraz ścięciem Marii Antoniny Austriaczki, by pogrozić palcem wahającej się wobec planów całkowitej anihilacji Królestwa Polskiego, Austrii.

Gdy w Królestwie Polskim w latach 1788-1792 obradował Sejm Walny Konstytucyjny, we Francji równolegle rozszalała się niby spontaniczna rewolucja z gilotyną w herbie — „*wolność, równość, braterstwo albo śmierć!*”.

A to wszystko w sytuacji powołania do życia w Wersalu w 1783 roku (Pokój Paryski) nowego bytu politycznego — państwa pod protekcją Króla Francji — Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej (USA).

Mord Króla i Królowej Francji niby wyzwolił Francuzów „*spod królewskiego jarzma*” ale na pewno wyzwolił Amerykanów spod protekcji Francji. **Is fecit, cui prodest — Ten uczynił, komu (to) przyniosło korzyść.**

Gdy w Królestwie Polskim obradowano nad reformą ustrojową w latach 1788-1792 zalecaną już w 1733 roku w „*Głosie wolnym wolność ubezpieczającym*” przez Stanisława I Leszczyńskiego, to we Francji zmieniano rewolucyjnie chrześcijańską monarchię w masońską dwupartyjną (jakobini i żyrondyści) antykatolicką republikę, uwalniającą (przy okazji) USA spod swojej protekcji.

Osobistą porażkę, emisariusza rewolucji francuskiej na Polskę, odniósł zagorzały jakobin Tadeusz Kościuszko (był świadkiem egzekucji Ludwika XVI w Paryżu), który nie uzyskał zgody **Narodu Polskiego** — Mieszkańców Warszawy, do wywołania „rewolucji polskiej”, nazywanej obecnie „insurekcją kościuszkowską”, jako bliźniaczej siostry „rewolucji francuskiej”, z planowanym, spektakularnym finałem tj. z zamordowaniem własnego króla — zdrajcy, mimo, że w przypadku Królestwa Polskiego, w odróżnieniu od Francji, faktycznie Król Stanisław II August IV Poniatowski, od pewnego momentu, zdrajcą był.

Prowokacja Kościuszki nie powiodła się, co jednakowoż nie przeszkodziło późniejszym historykom zrobić z polskiego Robespierre’a — Tadeusza Kościuszki — bohatera narodowego jako Pierwszego Naczelnika,

walczącego na kosy z armią rosyjską (sic!). Kolejny Naczelnik, bardziej skuteczny - Józef Piłsudski - pojawił się w 1918 roku, likwidując w cztery dni (sic!) Radę Regencyjną, czyli obalając ledwo co, odrodzone (Aktem 5 listopada 1916 roku, oraz powołaniem do życia 6 grudnia 1916 Tymczasowej Rady Stanu Królestwa Polskiego) Królestwo Polskie,.

Z kolejnymi Naczelnikami Republiki mamy do czynienia do dziś w ramach III RP. Nieformalnym Naczelnikiem był niedawno Jarosław Kaczyński, Naczelnikiem formalnym jest obecnie Donald Tusk. Szczególnie ten drugi, jak Piłsudski z Magdeburga, przybył z Brukseli „robić rewolucję”, czyli albo cofnąć Polskę do czasów PRL albo przygotować ją do likwidacji lub wojny (jak to zrobił Józef Piłsudski).

Po czym poznać współczesnego Naczelnika?

Po fanatycznie wręcz kultowym (kult jednostki) stosunku do Józefa Piłsudskiego i Tadeusza Kościuszki!

Upadaliśmy jako Królestwo Polskie, niby po nieudanej insurekcji, podczas gdy *de facto* upadaliśmy po udanej prowokacji jakobina — Naczelnika - Tadeusza Kościuszki (anihilacja Królestwa Polskiego, zabór polskiej państwowości) oraz neojakobina Józefa Piłsudskiego (anihilacja II RP, Druga Wojna Światowa).

Do czego mogą doprowadzić kolejni Naczelnicy, nietrudno się domyślić!

Nie udało się zaborcom na długo wymazać z mapy Europy i Świata Królestwa Polskiego, które już w 1815 roku wskrzesił car Rosji i Król Polski (unia personalna) Aleksander I Romanow, a 5 listopada 1916 roku uczynili to samo „Aktem 5-go Listopada”, cesarz Niemiec - Wilhelm II Hohenzollern oraz cesarz Austrii i Apostolski Król Węgier - Franciszek Józef I Habsburg.

Niestety, kolejny polski „Robespierre” tj. Józef Piłsudski (*modus operandi* Tadeusza Kościuszki), jako „**Drugi Naczelnik Państwa**” zniszczył zamachem stanu w dniach 11-14 listopada 1918 roku, poprawionym w maju 1926 roku, marzenia Polaków o odrodzonym Królestwie Polskim.

Stąd tak hucznie obchodzi się rocznicę 11 listopada 1918 roku, jakoby odrodzenia państwa polskiego, a *de facto* rocznicę neojakobińskiego zamachu stanu i proklamacji „I Republiki Polskiej” pod mylną nazwą „II RP”.

Sama nazwa „II RP” oznacza, że w pełni świadomie odcięto się od dziedzictwa Królestwa Polskiego — potocznie nazywanego „I Rzeczpospolita”. Nieco inaczej jest z III RP, która w Konstytucji z 1997 roku w Preambule nawiązuje do przeszłości, w sensie „continuum”, słowami: „...nawiązując do najlepszych tradycji Pierwszej i Drugiej Rzeczypospolitej ...”.

Czy trzecia matka (III RP) jest tym samym, co matka rodzona (I RP)? Czy to nie przypadkiem — macocha? Niby, dlaczego mają się Polacy odcinać od „I Rzeczypospolitej”?

Czy mają się Polacy odcinać od czasów: Mieszka I, św. Wojciecha, Bolesława Chrobrego, św. Stanisława, Władysława Łokietka, Kazimierza Wielkiego, św. Jadwigi, Władysława Jagiełły, Zygmunta Starego, Zygmunta II Augusta, Mikołaja Kopernika, Konstytucji „Nihil Novi” A.D.1505, Artykułów Henrykowskich z Pacta Conventa, dwunastu Hołdów Pruskich, Bitwy pod Grunwaldem A.D.1411, Bitwy pod Beresteczkiem A.D.1651, Ślubów Lwowskich A.D.1656, Wiktorii Wiedeńskiej A.D.1683, Sejmu Walnego Wielkiego lat 1788-1792), etc?

Eksperyment ustrojowy na Narodzie Polskim, w postaci proklamacji przez Józefa Piłsudskiego „I Republiki Polskiej” zakończył się II Wojną Światową i śmiercią 6-11 mln Polaków (sic!).

Kolejny eksperyment ustrojowy w postaci „PRL” („II Republika - Ludowa”) zakończył się powojenną eksterminacją polskich niedobitków — patriotów (około 200-400 tys. zamordowanych Polaków m.in. poprzez mordy sądowe oraz ciężkie warunki więzienne) oraz emigrację polityczną z Polski ponad 10 mln Polaków.

Obecny eksperyment ustrojowy w postaci „III Republiki Polskiej” alias „PRL-bis” właśnie trwa!

Znakiem firmowym tego eksperymentu jest ubytek roczny ok. 120 tys. Polaków — jako tzw. „niż demograficzny” i emigracja ekonomiczna na poziomie kilku milionów Polaków z jednoczesnym napływem „obcych” w ilości ponad 3 mln. Dokonuje się proces rugowania Polaków z własnej ziemi i mieszkań z jednoczesną implementacją w to miejsce „obcego ciała”.

Wychodzi na to, że Naród Polski pod przewodnictwem przedstawicieli władzy - „III RP”, postanowił w pełni świadomie popchnąć Polaków do zbiorowego, narodowego samobójstwa.

Za kilkadziesiąt lat ma nas Polaków nie być i to nawet w sytuacji braku wojny.

Wariant przyspieszenia dopolonizacji, poprzez szybszą depopulację Polski, za pomocą wojny, zapewne też jest poważnie brany pod uwagę.

Pa początku XVIII wieku **Dom Leszczyńskich** z Rafałem Leszczyńskim (1650-1703) — podskarbis wielkim koronnym na czele, a następnie, po zamordowaniu Rafała, z jego synem Stanisławem, sprzeciwił się wrogiemu przejęciu państwa polskiego przez saskich Wettynów — saskich namiestników żydowskich bankierów.

Niestety, *nec Hercules contra plures!*

W latach 1703-1709 **Dom Leszczyńskich** uczynił wiele, by uchronić Polskę przed rozbiorami sasko-rosyjskimi zapoczątkowanymi rozmowami Augusta II Wettyna z Piotrem I w Rawie Ruskiej w roku 1699.

Konfederacja Wielkopolska (Środa Wielkopolska) zamieniona w Warszawską w roku 1703, doprowadziła do elekcji (12 lipca 1704 roku) i koronacji Stanisława Leszczyńskiego w 1705 roku.

Po klęsce połtawskiej roku 1709 Król Stanisław Leszczyński i Królowa Katarzyna *de domo* Opalińska, z dziećmi i całą rodziną emigrują z Polski.

W latach 1733-1736 **Dom Leszczyńskich** uczynił wiele, by uchronić Polskę przed rozbiorami sasko-pruskimi (rozmowy Augusta II z przedstawicielem elektora pruskiego Fryderyka Wilhelma I, Fryderykiem Wilhelmem von Grumbkow w Krośnie Odrzańskim pod koniec stycznia 1733 roku).

Stanisław Leszczyński wraca w przebraniu (pod ryzykiem śmierci) w 1733 roku do Polski jako teść Króla Francji — Ludwika XV i zostaje ponownie wybrany na Króla Polski.

Po pobycie w Gdańsku 1733/1734 i Królewcu, w latach 1734-1736, Stanisław Leszczyński abdykuje, zostając Księciem Lotaryngii i Bar, aż do śmierci, w roku 1766.

W latach 2014-2025 **Dom Leszczyńskich** kolejny raz staje w obronie ratowania Polski.

Jak widać z powyższego, **Dom Leszczyńskich**, podobnie jak **Naród Polski**, nigdy nie pogodził się z utratą królewskości **Narodu Polskiego** - utratą polskiego, rodowitego monarchy — Piasta — Lacha — Lehity.

Jako Dom prześladowany przez Sasów i marginalizowany przez nuworyszy — nowobogacką neosaską magnaterię XVIII wieku — usunęliśmy się w cień, koncentrując się na przetrwaniu Rodu.

Mając we krwi sztukę rządzenia, zajęliśmy się, po saskiej konfiskacie majątków Domu Leszczyńskich, wpięrow zarządaniem majątkami innych, a następnie, podczas zaborów, zajęliśmy się rzemiosłem jako wolnym zawodem; wykonywaliśmy użyteczne zawody: szewców, kołodziejów, krawców, produkowaliśmy pianina, atrament, etc.

Mało, kto wie, że Fryderyk Chopin często grał na pianinie od Leszczyńskich, a przedwojenni polscy oficerowie nosili buty tzw. „oficerki” przede wszystkim od „Leszczyńskiego”.

Co ważne, nie zajmowaliśmy się podczas zaborów karierami urzędniczymi. Podobnie było w II RP (z małymi wyjątkami) oraz w PRL i III RP (z małymi wyjątkami).

Podczas tzw. „Procesu Brzeskiego” lat 1931/1932 sędzieja Stanisław Leszczyński, jako jedyny ze składu trzyosobowego sędziów, złożył od sentencji wyroku skazującego tzw. *votum separatum*, opowiadając się za uniewinnieniem wszystkich oskarżonych.

Wydaje się, że Opatrzność tak pokierowała losami Rodu Leszczyńskich, by mogli po prawie 300 latach, podnieść z czystym sumieniem, koronę Królestwa Polskiego.

Znakiem Opatrzności, wskazującymi na nas Leszczyńskich, jako wskrzesicieli Królestwa Polskiego, jest fakt tzw. **legitymizmu** sprawowania władzy królewskiej.

Od czasów starolechickich aż do czasów Bolesława Śmiałego, mieliśmy monarchię dziedziczną.

Bolesław Krzywousty, jako książę czasów rozbitcia dzielnicowego, próbował opisać w tzw. „Testamencie Krzywoustego” *zasady sukcesji dziedzicznej*, wskazując na księcia krakowskiego jako Seniora wszystkich książąt. Wyraźnie widać tu koncepcję sukcesji Kościoła Rzymskiego, gdzie każdorazowy biskup Rzymu jest jednocześnie głową Kościoła rzymsko-katolickiego.

Krzywousty nie upierał się jednocześnie przy swojej osobistej koronacji.

Koncepcja Krzywoustego nie wytrzymała próby czasu, ale została uszanowana przez Władysława Łokietka i Jadwigę Kaliską, którzy 20 stycznia 1320 roku, jako m.in. książę i księżna Krakowa, zostali jednocześnie ukoronowani na odpowiednio: Króla Polski i Królową Polski w Krakowie, na Wawelu, przez Arcybiskupa Gnieźnieńskiego Janisława.

Co ważne, Władysław Łokietek zatroszczył się o sukcesję, metodycznie wprowadzając swojego syna Kazimierza w arkana władzy królewskiej.

W dniu 25 kwietnia 1333 roku, nieco ponad miesiąc od śmierci Łokietka, arcybiskup Janisław koronował parę monarszą tj. Kazimierza i Annę (Aldonę) Giedyminównę na odpowiednio Króla Polski i Królową Polski. Ten sam Arcybiskup Gnieźnieński Janisław, zdążył przed swoją śmiercią koronować drugą żonę Kazimierza: Adelajdę Heską w dniu 29 września 1341 roku. Sam Janisław zmarł kilka miesięcy później tj. 4 grudnia 1341 roku.

Po bezdzietnym Kazimierzu Wielkim zapanowała konsternacja i na Tron Polski, jako koronowany Król Polski, wstąpiła Jadwiga Andegaweńska ur. 3 października 1373, krewna Kazimierza ze strony siostry Elżbiety. Sama Jadwiga była córką Ludwika Węgierskiego (syna Karola Roberta i Elżbiety Łokietkówny) oraz Elżbiety Bośniaczki.

Następnie, po wyjściu Jadwigi za mąż za Władysława Jagiełłę nastąpiła w Polsce **Dynastia Jagiellonów**, a po bezpotomnej śmierci Zygmunta II Augusta i po krótkim epizodzie królowania Henryka III Walezego i Stefana Batorego, nastąpiła skoligacona z Jagiellonami - **Dynastia Wazów**. Wówczas istotną rolę, na wzór Jadwigi Andegaweńskiej, odegrali: Anna i Katarzyna Jagiellonki.

Mimo, że ostatni Waza - Jan II Kazimierz z żoną Ludwiką Marią jako bezdzietna para (ich dwójka dzieci zmarła w dzieciństwie) **nawoływali do modyfikacji ustrojowej Królestwa Polskiego** tj. do elekcji *vivente rege*, to przekupiona szlachta, przede wszystkim przez Habsburgów, (Lubomirscy — bratobójcza „Bitwa pod Mątwami A.D.1666”), opowiedziała się za całkowicie **wolną elekcją**, czyli odejściem od monarchii dziedzicznej — dynastycznej w kierunku **pełnej monarchii elekcyjnej**.

Żaden z kolejnych polskich królów elekcyjnych nie stworzył klasycznej **Dynastii Panującej**, czyli co najmniej dwóch panujących przedstawicieli z tej samej rodziny.

Nie udało się to ani Michałowi Wiśniowieckiemu ani Janowi III Sobieskiemu; nie udało się to Stanisławowi Augustowi Poniatowskiemu.

Częściowo udało się to Stanisławowi Leszczyńskiemu, ponieważ panował dwukrotnie (dzisiaj powiedzielibyśmy — dwie kadencje), czyli jakby stworzył **Dynastię Panującą Leszczyńskich** (unia personalna dwukrotnie panującego członka tego samego Domu Panującego).

Mimo, że wrogowie monarchii dziedzicznej wiedzieli w 1704 roku, podczas pierwszej elekcji Stanisława Leszczyńskiego, że nie ma on męskiego potomka, więc nie zapewni **Dynastii Panującej w linii prostej**, to nie mogli przewidzieć, że ten sam monarcha będzie panował dwukrotnie, poddając się dwóm elekcjom, zakładając tym samym *ipso facto* i *de iure* **Dynastię Panującą Leszczyńskich w linii bocznej**. Jednocześnie panowania Stanisława Leszczyńskiego pozwoliło szlachcie skonstatować, że ważniejszy jest **Dom Panujący niż sukcesja w linii prostej**. Ważniejsze jest drzewo, niż konkretna gałąź tego drzewa.

W tym miejscu musimy, na wzór Hiszpanii, wyodrębnić z szeroko pojętego **Domu Panującego** (rozumianego jako „ród”), pojęcie konkretnej **Rodziny Królewskiej** (konkretną rodzinę — małżeństwo lub członka rodziny). Rodzina Królewska (panujący - najlepiej po mieczu), powinna być częścią **Domu Panującego**, tak by nie było wrogiego przejęcia monarchii np. poprzez ożenek.

W praktyce, Dom Panujący Leszczyńskich to wiele rodzin Leszczyńskich ale tylko jedna z tych rodzin jest Rodzina Królewska. Czyli np. mamy las dębowy, ale w którym jeden dąb jest szczególny.

Jest to inne postrzeganie elekcji. Już nie elekcja jednej konkretnej osoby ale elekcja (wybór) Domu Panującego a spośród tego Domu, wybór konkretnej Rodziny Królewskiej. Kłania się tu biblijna (naturalna) mądrość, że z dobrego drzewa, nie może być zły owoc. Stąd historia rodu oraz genealogia nabiera głębszego znaczenia.

Czy wracając do XVIII wieku można mówić o Dynastii Saskiej?

Dwaj pierwsi Sasi na polskim tronie to klasyczni uzurpatorzy.

Podczas wolnej elekcji, po śmierci Jana III Sobieskiego, w dniu 27 czerwca 1697 roku został obrany na Króla Polski — Franciszek Ludwik de Bourbon-Conti (1664-1709).

Rosja, Austria i Brandenburgia (późniejsze Prusy) zjednoczyły się wobec jego kontrkandydata — elektora Saksonii Fryderyka Augusta I, wprowadzając go zbrojnie na tron Polski, jako Augusta II, dzięki pieniądзом

żydowskich domów bankowych: Issachara Berenda Lehmana i Samsona Wertheimera. Niestety w Europie końca XVII i początku XVIII wieku, Żydzi, którzy zajęli się finansami królewskimi, ich znaczenie znacznie wzrosło na dworach: Habsburgów, Wettynów i innych monarchów, którym ciągle brakowało pieniędzy. Ustrojowa „zdobycz” szlachty w postaci **wolnej elekcji** (niestety, praktykowanej do dzisiaj w tzw. **republikach liberalnych**) była i jest idealnym sposobem do przejmowania państwa i narodu bez wojny.

Musimy sobie uświadomić, że w III RP obowiązuje z powrotem „wolna elekcja”, która dla Polski była zgubą a którą próbowała wyrugować z polskiego systemu ustrojowego - Konstytucja 3 maja 1791 roku.

Syn Augusta II Wiarołomnego, Fryderyk August II, wstąpił na tron Polski, jako August III, podobnie bezprawnie jak ojciec tzn. po wolnej elekcji 1733 roku, na której na Króla Polski obrano prawie jednogłośnie, po raz drugi, Stanisława I Leszczyńskiego.

Wówczas, na podstawie tzw. „Traktatu Leowenwolda” („Trzech Czarnych Orłów”) z 13 grudnia 1732 roku, nastąpiła zbrojna interwencja Rosji i Saksonii z planem osadzenia na tronie polskim, Sasa — uzurpatora, Augusta III.

Stanisław Leszczyński musiał kolejny raz, jako prawowity Król Polski, uciekać z Polski; i został w ramach międzynarodowego porozumienia wiedeńskiego A.D.1736 (koniec wojny o sukcesję polską), księciem Lotaryngii i Bar.

Konstytucja z 3 maja z 1791 roku („*O Formie Rządu*”) określiła ustrój Polski na:

monarchię elekcyjno-dziedziczną.

Elekcyjną, co do wyboru Domu Panującego (Familii Panującej) — Dynastii Panującej, ale dziedziczną aż do wygaśnięcia obranej elekcyjnie Rodziny (Familii) Panującej (Królewskiej).

Fragment z Konstytucji 3 Maja 1791 roku:

*„Tron polski **elekcyjnym przez rodziny mieć na zawsze chcemy i stanowimy. Doznane klęski bezkrólóww** **periodycznie rząd wywracających, powinność ubezpieczenia losu każdego mieszkańca ziemi polskiej i zamknięcia na zawsze drogi wpływów mocarstw zagranicznych, pamięć świetności i szczęścia ojczyzny naszej za czasów rodziny ciągle panujących, potrzeba odwrócenia od ambicji tronu obcych i możnych Polaków***

zwrócenia do jednomyślnego wolności narodowej pielęgnowania, wskazały roztropności naszej oddanie tronu polskiego prawem następstwa. Stanowimy przeto, iż po życiu, jakiego nam dobroć Boska pozwoli, elektor dzisiejszy saski w Polsce królować będzie.

Dynastia przyszłych królów polskich zacznie się na osobie Fryderyka Augusta, dzisiejszego elektora saskiego, którego sukcesorem de lumbis z płci męskiej tron polski przeznaczamy. Najstarszy syn króla panującego po ojcu na tron następować ma. Gdyby zaś dzisiejszy elektor saski nie miał potomstwa płci męskiej, tedy mąż przez elektora za zgodą stanów zgromadzonych córce jego dobrany zaczynać ma linię następstwa płci męskiej do tronu polskiego. Dla czego Maryję Augustę Nepomucenę, córkę elektora, za infantkę polską deklarujemy, zachowując przy narodzie prawo, żadnej preskrypcji podpadać nie mogące, wybrania do tronu drugiego domu po wygaśnięciu pierwszego.”

Wyraźnie można dostrzec **novum** w Konstytucji 3 maja 1791 roku tzn. **zachowanie elekcji** ale nie wobec wyboru konkretnej osoby (elekcja Króla) ale wobec Domu Panującego z jednoczesnym prawem następstwa czyli linii sukcesji i to niekoniecznie w linii męskiej primogenitury; tron mogła objąć też córka króla – jako infantka - ale ze wskazaniem przez Sejm Walny elekcyjny, odpowiedniego dla niej męża, jako **sukcesora** (wcześniejszy casus św. Jadwigi oraz Anny Jagiellonki).

Rodzi się pytanie czy ta konkretna Dynastia Panująca, opisana w Konstytucji 3 maja 1791 roku, objęła tron?

Odpowiedzi na tak postawione pytanie udzielają dwie książki prof. Henryka Kocója pt.:

1. „O sukcesję saską”
2. „Elektor saski Fryderyk August III wobec Konstytucji 3 maja”.

W największym skrócie: ani elektor saski Fryderyk August ani jego córka - Maria Nepomucena Augusta Wettyn nie wyrazili zainteresowania objęciem tronu w Polsce, i w konsekwencji ta **linia sukcesyjna skutecznie wygasła** wraz ze śmiercią Fryderyka Augusta (zm. 5 maja 1827 w Dreźnie) bez męskiego potomka oraz w związku z bezżeństwem i bezpotomnością Marii Nepomuceny Augusty Wettyn, zmarłej 14 marca 1863 roku w Dreźnie.

Zastosowanie miał wówczas zapis (klauzula) Konstytucji z 3 maja 1791 roku mówiący o prawie Sejmu Walnego elekcyjnego do **...wybrania do tronu drugiego domu po wygaśnięciu pierwszego.**

Dokładnie na tej podstawie prawnej, w dniu 16 lipca 2016 roku, Sejm Walny elekcyjny w Gdańsku Oliwie wybrał Dynastię Panującą Leszczyńskich oraz konkretny Dom Panujący — Familię Panującą (Rodzinę Królewską) z tejże Dynastii tj. Wojciecha Edwarda Leszczyńskiego (ur. 5 stycznia 1960 w Myszkowie) i Iwonę Marię Leszczyńską (ur. 13 sierpnia 1961 r. w Jaworznie) oraz ich dziedziców — linię sukcesyjną w osobach ich dzieci, **poczynając od najstarszego syna.**

Formalnie wybór elekcyjny do tronu oznaczał i oznacza w praktyce, że kolejna Dynastia Panująca — Familia Panująca Królów Polski, zaczęła się 16 lipca 2016 roku od osoby Wojciecha Edwarda Leszczyńskiego - Króla i Jego żony Iwony Leszczyńskiej — Królowej, oraz ich dzieci — sukcesorów (następców tronu).

Wracając do wyvodu historycznego, należy dodać, że w międzyczasie pierwszego i drugiego panowania Stanisława I Leszczyńskiego, na tron Królowej Francji wstąpiła córka Stanisława Leszczyńskiego i Katarzyny Opalińskiej - Maria Karolina Zofia Felicja Leszczyńska, która 15 sierpnia (*per procura*) i 4 września 1725 roku wzięła ślub z Królem Francji - Ludwikiem XV.

Sam Stanisław I Leszczyński i Katarzyna Opalińska, zostali koronowani odpowiednio na Króla i Królową Polski w dniu 4 października 1705 roku w kościele pw. Jana Chrzciciela w Warszawie. Rozpoczęło się wówczas ich Pierwsze Panowanie do roku 1709, gdy musieli opuścić Polskę po klęsce połtańskiej.

Podczas elekcji 12 lipca 1704 roku, zarzucano Stanisławowi Leszczyńskiemu, że został obrany na króla pod eskortą wojsk szwedzkich Karola XII, więc Stanisław Leszczyński poddał się pod wybór wolnej elekcji drugi raz tj. w 1733 roku.

W dniu 12 września 1733 roku (29 lat później), podczas wolnej elekcji, po nagłej śmierci Augusta II Wiatołomnego, Stanisław Leszczyński został obrany po raz drugi Królem Polski.

W dzisiejszym języku potocznym, można powiedzieć, że został obrany **na drugą kadencję** królewskiego panowania lub **na drugie panowanie.**

W rzeczywistości Stanisław I Leszczyński na serio traktował swoje Pierwsze Panowanie i swoją koronację A.D.1705 i nie pozwolił się koronować po raz drugi.

Warto zauważyć, że jako obecny **Dom Panujący Leszczyńskich** nie odcinamy się od Stanisława Leszczyńskiego; wręcz przeciwnie. Co prawda nie jesteśmy w sensie genealogicznym „zstępni” (potomkami) Króla Stanisława Leszczyńskiego ale jesteśmy z Nim spokrewnieni jako „wstępni”, czyli mamy, tak Król jak Królowa, wspólnego przodka ze Stanisławem Leszczyńskim, którym jest **Rafał Leszczyński h. Wieniawa ur. 1526, zm. 1592** — Wojewoda Brzesko-Kujawski, Marszałek Sejmu Walnego, przywódca ruchu egzekucyjnego — syn **Jana Leszczyńskiego** — Kasztelana Brzeskiego i **Marii de Marcellanges** — Damy Dworu Anny de Fooix-Candale — trzeciej żony Władysława II Jagiellończyka - Króla Czech, Węgier i Chorwacji. Według koncepcji Konstytucji 3 Maja 1791 roku **Dom Panujący Leszczyńskich** to pojęcie szersze, zawierające **Rodzinę Królewską Stanisława Leszczyńskiego & Katarzyny Opalińskiej** oraz zawierającą **Rodzinę Królewską Wojciecha Edwarda Leszczyńskiego & Iwonę Marię leszczyńską**. Można również skonstatować, że Dom Leszczyńskich stał się **Dynastią Panującą Leszczyńskich**.

Chrześcijański rytuał koronacyjny przewiduje „namaszczenie (pomazanie) króla”, które jest dożywotnie. Zgoda Stanisława Leszczyńskiego na drugą elekcję nie oznaczała drugiego namaszczenia ale oznaczała podtrzymanie i uwiarygodnienie pierwszego wyboru elekcyjnego (swoiste votum zaufania).

Z drugiej zaś strony, tym podwójnym Panowaniem, Stanisław Leszczyński, utworzył *de facto* i *de jure* **Dynastię Panującą Leszczyńskich** w postaci unii personalnej dynastycznej. Kolejny obiór tego samego króla po 29 latach, oznacza pełne votum zaufania do Jego osoby a przede wszystkim, do **Domu Panującego Leszczyńskich**, tworząc w tym momencie **Dynastię Panującą**.

Prawdopodobnie, tak Stanisław Leszczyński jak Maria Leszczyńska planowali, że któreś z dzieci Marii Leszczyńskiej i Ludwika XV lub ich wnuków lub prawnuków obejmie polski tron. Najbliżej tego był legitymistyczny tytularny Król Francji - **Ludwik Stanisław Xsawery de Bourbon** (późniejszy Król Francji **Ludwik XVIII**), przebywający w latach 1801-1804 w Warszawie i Białymstoku. Był on wnuczką Marii Leszczyńskiej a prawnuczką Stanisława Leszczyńskiego. Jego matką była Maria Józefa Wettyn — córka

Augusta III. Reprezentowała, więc trzy Linie Dynastyczne — Bourbonów, Leszczyńskich i Sasów. Niestety, wybrano wcześniej inną konkretną Rodzinę Królewską, wpisaną do Konstytucji 3 Maja 1791 roku (o czym wyżej).

Kto wie, co by się wydarzyło gdyby w Konstytucji 3 Maja 1791 roku wpisano Dom Panujący Bourbon-Leszczyński?

Być może obawiano się powtórki z czasów Henryka III Walezego.

Co ciekawe, już jako intronizowany Król Francji, **Ludwik XVIII**, wprowadził w 1814 roku do obiegu ustrojowego tzw. „Kartę Konstytucyjną” gwarantującą dwuizbowy Parlament, składający się z Izby Parów — powoływanej przez Króla i Izby Deputowanych Departamentalnych składających się z osób z wysokim cenzusem majątkowym.

Mimo zastrzeżeń, wówczas tj. w XIX wieku, to Francja naśladowała nasze wzorce ustrojowe z końca XVIII wieku i przykre jest, że Piłsudski wzorował Konstytucję Marcową 1921 roku na „rewolucyjnej” konstytucji już w pełni republikańskiej Francji — tj. III Republiki Francuskiej.

Co ciekawe, Konstytucja III Republiki Francuskiej składała się wówczas z trzech oddzielnych aktów prawnych. Pamiętajmy, że Francuzi liczą I Republikę Francuską od 1792 roku.

W Polsce utarło się, że I Republiką (Rzeczpospolitą) było Królestwo Polskie (sic!).

Sugerujemy (o czym więcej wyżej) by podobnie jak we Francji: „II RP” nazywać „I RP”; by „PRL” nazywać „II RP” i wtedy, obecna „III RP” jest chronologicznie poprawna.

1815 roku w buty Robespierre’a z 1789 roku wszedł zesłany na Elbę Napoleon, który powraca do Paryża i który dokonał bezkrwawej powtórki rewolucji francuskiej A.D.1789 z tą różnicą, że ucieczka Ludwika XVIII z Paryża, w odróżnieniu od próby ucieczki Ludwika XVI, tym razem powiodła się. Po klęsce Napoleona pod Waterloo Ludwik XVIII wraca w lipcu 1815 roku do Paryża, a Napoleon zostaje zesłany na wyspę św. Heleny.

Ludwik XVIII (Bourbon-Leszczyński) rządził Francją do swojej śmierci w 1824 roku.

Leszczyńscy, mimo prześladowania ich przez Sasów, mimo sekwestrów majątków Leszczyńskich w: Rydzynie, Lesznie, Gołuchowie, Kaliszu, Baranowie, Warszawie (Pałac Leszczyńskich — obecna siedziba Magistratu Warszawy i Jurydyki Leszno; Pałac Leszczyńskich a konkretnie Stefana Leszczyńskiego, zwany obecnie „Pałacem Saskim”, Pałac w Milanowie, zwany obecnie Wilanowem), etc., potrafili w pierwszej połowie XVIII wieku zaistnieć w Europie, jako **znaczący Dom Panujący**, poprzez mariaż Marii Leszczyńskiej z Ludwikiem XV.

Złośliwcy, nie znając fortuny i znaczenia Domu Leszczyńskich w Polsce, mówili w 1725 roku o Marii: „królowa bez posagu”. Jednocześnie, powszechnie wiadomo, że Francja zawdzięcza Marii Leszczyńskiej 43-letnie dobre królowanie i inkorporację Lotaryngii do Francji (największy posag w historii Francji a może i świata).

To wnuczek Marii Leszczyńskiej — Ludwik XVI stoi za „Pokojem Wersalskim” z 3 września 1783 roku, kończącym wojnę pomiędzy Francją a Anglią na kontynencie Ameryki Północnej, przewidującym uznanie niepodległości, a *de facto* i *de jure* powołanie do życia odrębnego państwa pod protekcją Francji — „Wielkiej Luizjany” bardziej znanego pod nazwą „Stany Zjednoczone Ameryki” (USA).

Podczas Kongresu Wiedeńskiego 1815 roku, po wojnach napoleońskich, szukano podstawy prawnej dla tronów panujących w Europie. Ustalono wówczas **zasadę legitymizmu** tzn. prawo do tronu, panujących już w historii dynastii. Zamknięto wówczas listę uprawnionych dynastii.

Kunktatorzy, m.in. w osobie Adama Jerzego Czartoryskiego, którzy sami nie podnieśli korony w drugiej połowie XVIII wieku, a posłużyli się, za namową carycy Katarzyny, skoligaconym z nimi Poniatowskimi, w osobie Stanisława Poniatowskiego juniora, nagle uprzytomnili sobie, że nie można całe życie stać w drugim szeregu (ówczesny *deep state*). Wywodzili, więc inny legitymizm, tzw. „legitymizm narodowy” tzn., że *„porządek naturalny i moralny rodzaju ludzkiego może się utrzymać, a święty cel jego na ziemi może być uszanowany i nie narażony na szwank, pod tym tylko warunkiem, że naród pozostanie tym, czym zawsze był i czym ma prawo pozostać”*.

Chodziło Czartorskiemu o to, że królestwa są ze swej istoty naturalnym porządkiem rzeczy miłym Panu Bogu (casus klęski Wieży Babel) i że prawdziwe królestwo jest królestwem narodowym, a każdy król to *de facto* przewodnik stada danego narodu.

Przekładając to na język współczesnej myśli politycznej: historyczny Naród Polski — ex Lehicki, w naturalnym porządku rzeczy, określający się jako naród królewski, i mający królewską historię, ma prawo mieć swojego narodowego, a nie obcego króla; ma prawo mieć swój, a nie obcy Dom Panujący — ma prawo mieć swoją, a nie obcą Dynastię Panującą (Rodzinę Królewską).

Trudno z tymi poglądami się nie zgodzić!

Paradoksalnie jednak, Dom Leszczyńskich, kwalifikuje się, tak do koncepcji „legitymizmu dynastycznego” jak do koncepcji „legitymizmu narodowego”. Inne Domy mają z tym problem.

Jednocześnie, należy odróżnić obywatelskie państwo polskie np. „III RP” ,m.in. z obywatelami polskimi, od Narodu Polskiego, którego w „państwie obywatelskim” jest zdecydowanie mniej — może 40%-60%.

Właśnie ta odrębność narodowa ma prawo mieć swojego narodowego króla - Króla Narodu Polskiego, zwanego potocznie Królem Polski. I dobrze, by taki król i królowa pochodzili z Domu i Rodziny powszechnie uznawanej za narodowo-dynastyczną (król-rodak); by miał królewskie korzenie.

obecnym „Sejmie” na Wiejskiej, jest zapewne mniej niż 50%. przedstawicieli Narodu Polskiego. Premierem - Posłem „III RP” jest Donald Tusk, który brzydzi się polskością i wręcz się z polskości naśmiewa.

I nie chodzi to o obrażanie kogokolwiek ale o skonstatowanie faktów!

Właśnie Polacy, w imieniu Narodu Polskiego, wybrali na Sejmie Walnym Elekcyjnym w dniu 16 lipca 2016 roku, w dzień Matki Bożej Szkaplerznej, swoich naturalnych, narodowych reprezentantów w osobach Króla Polski — elekta Wojciecha Edwarda Leszczyńskiego i Królowej Polski — elekt — Iwony Marii Leszczyńskiej *de domo* Leszczyńskiej.

Po kalendarzowych 9 latach „nowicjatu” („narzeczeństwa elektorskiego” jako król elekt i królowa elekt), przyszedł czas na ukoronowanie tego Aktu Elekcyjnego, w postaci Koronacji Pary Królewskiej w 2026 roku, czyli jakby formalnych „zaślubin” Pary Królewskiej z Najjaśniejszą Rzeczypospolitą — Królestwem Polski-Lehii. Od tej pory, Naród Polski, będzie miał swoich reprezentantów w Naczelnym Organach Władzy; będzie miał Króla i Królową — będzie miał **Urząd Ostatniego Słowa** (Ostatnia Deska Ratunku). Panowanie nie oznacza wprost rządzenia. Panowanie oznacza wpływ na rządzenie, poprzez powagę Urzędu królewskiego i poprzez własny autorytet.

Nie martwi nas fakt, że ktoś powie, że takiego organu lub urzędu nie ma w Konstytucji z 1997 roku, ponieważ w tej Konstytucji nie ma też na przykład „Państwowej Komisji Wyborczej”. **Zwracamy uwagę, że w Konstytucji z 1997 roku nie ma ani razu użytego słowa „republika”.** Jesteśmy natomiast uwzględnieni w Konstytucji z 3 maja 1791 roku, w której nie ma z kolei urzędu Prezydenta czy Premiera, a którą to Konstytucję Polacy gremialnie świętują corocznie w dzień Matki Bożej Królowej Korony Polskiej — 3 maja, w odróżnieniu od Konstytucji z 1997 roku, która nie cieszy się żadnym świętowaniem w Narodzie Polskim, czyli *de facto* żadnym autorytetem.

Czy można żyć w państwie z dwoma Konstytucjami?

Naszym zdaniem tak i nie znamy żadnego aktu prawnego, żeby tego zabraniało.

Nasi przodkowie, sprawy wielkiej wagi załatwiali poprzez tzw. Konstytucje, więc w systemie wielokonstytucyjnym żyliśmy dziesiątki, jak nie setki lat wcześniej i nie zdając sobie z tego sprawy, żyjemy tak do dzisiaj.

Zresztą dożyliśmy czasów, gdy wiele organów konstytucyjnych z Konstytucji z 1997 roku jest podważanych i nie uznawanych np. Trybunał Konstytucyjny czy Izba Sądu Najwyższego.

Jeden niekonstytucyjny (wg Konstytucji z 1997 roku) organ (Król i Królowa Polski), nikomu nie powinien on przeszkadzać!

czerwcu 1318 roku, w opactwie cystersów w Sulejowie, odbył się historyczny zjazd rycerstwa, możnowładców i duchowieństwa, podczas którego podpisano prośbę do papieża o zgodę na koronację nowego władcy Polski — Władysława Łokietka. Dokument nazwany później **Supliką Sulejowską**, był jednym z najważniejszych w historii naszego kraju, zainicjował, bowiem zjednoczenie państwa polskiego po ponad 200 latach rozbicia dzielnicowego.

Więcej: <https://dzieje.pl/dziedzictwo-kulturowe/obchody-705-rocznicy-podpisania-supliki-sulejowskiej-odbeda-sie-w-niedziele>

Podobnie, w dniu 22 marca 2025 roku, w Gnieźnie, Sejm Walny Koronacyjny i Rada Koronacyjna, jednomyślnie przyjęli: „**Suplikę Koronacyjną Gnieźnieńską**” w skrócie „**Suplikę Gnieźnieńską**” jako odpowiednik „**Supliki Sulejowskiej**” sprzed 707 lat.

Mamy nadzieję, że dokument ten definitywnie zainicjuje zjednoczenie państwa polskiego po ponad 200 latach interregnum.

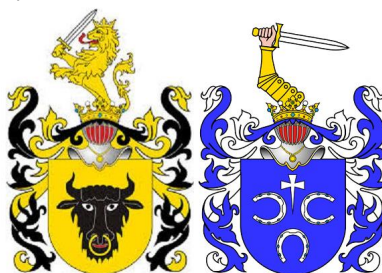
W dniu 29 czerwca 2025 roku dokument ten osobiście przekazaliśmy w odpowiednie ręce w Rzymie.

Dano 12 grudnia A.D.2025 w Myszkowie, na Ziemi Korony Polskiej, w Dziesiątym Roku Naszego Panowania.

Leh XVII Wojciech (Adalbert) Edward I Rex Electus Poloniae

REGULAMIN OBRAD SEJMU WALNEGO KORONACYJNEGO skonfederowanego Konfederacją Generalną Rydzyńską A.D.2016 KRÓLESTWA POLSKIEGO-LEHII

Na Sejmie Walnym skonfederowanym Królestwa Polskiego obradujemy na podobieństwo obrad naszych przodków.

Każdy Senator ma prawo do **Votum Senatorskiego (Senatus Consultum)** – wyrażenia opinii o stanie Królestwa i pilnych, niezbędnych decyzji, jakie należy podjąć oraz wskazanie tzw. exorbitancji - nieprawidłowości.

Król poprzez Uniwersały – kolejne trzy Wici, umieszczane w Metryce Koronnej zwołuje poszczególne Sesje (Posiedzenia) Sejmu Walnego.

Drugie Wici anulują Pierwsze Wici, a Trzecie Wici anulują Drugie i Pierwsze Wici, tak, że obowiązują w praktyce wyłącznie Trzecie Wici, co do terminu, miejsca obrad, porządku obrad, etc., Sejmu Walnego.

Król wydaje Uniwersały - Wici na Sejm Walny z odpowiednim wyprzedzeniem aby mogły się zebrać Sejmiki przedsejmowe.

Powinny odbyć się, co najmniej dwie Sesje (Posiedzenia) Sejmu Walnego w roku, w zależności od sytuacji politycznej i wagi spraw do rozwiązania w Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Królestwa Polskiego-Lehii i jej otoczeniu. Nadzw. Rada Senatu jest traktowana na równi z Sejmem Walnym.

Na Sejmie Walnym skonfederowanym nie obowiązuje quorum.

Marszałek Sejmu Walnego otwiera i zamyka formalnie obrady poprzez trzykrotne stuknięcie Laską Marszałkowską.
Obrady mogą być zlimitowane (odłożone w czasie) do następnej Sesji (Posiedzenia).

Po odczytaniu Porządku Obrad przez Marszałka i formalnym otwarciu obrad poprzez trzykrotne stuknięcie Laską Marszałkowską (insygnium władzy Marszałka Sejmowego) pierwszy w obradach zabiera głos Król lub Legat Królewski z **Mową Od Tronu – Deliberacją Królewską**, który przekazuje Sejmowi Walnemu informację o **Celu** zwołania Sejmu Walnego, o **wydanych od ostatniej Sesji (Posiedzenia) Edyktach królewskich**, o problemach Królestwa i jego stanie oraz o pilnych do podjęcia decyzjach – Uchwałach, Ustawach, etc.

Umawiany jest przez Króla lub Legata każdy punkt obrad aby każdy Poseł i Senator w swoim sercu zważył i rozeznał, czy jest to sprawa rzeczywiście pilna i czy propozycja Uchwały w danej sprawie jest potrzebna, czy forma Uchwały jest właściwa i jaka powinna być treść Uchwały.

Na Sejmie Walnym Król przytacza wydane w międzyczasie (od ostatniej Sesji) lub jeszcze niezatwierdzone Edykty, uzasadnia ich wydanie i poddaje je pod głosowanie. **Sprawa, ile Głosów Poselskich i Senatorskich odrzuca Edykt królewski jest do rozstrzygnięcia. Wyjściowo przyjmuje się, że większość 75% odrzuca Edykt.**

Po **Mowie od Tronu** zabierają głos poszczególni **Senatorowie** wyrażając tzw. **Vota Senatorskie**, czyli to, co ich nurtuje i to, co ich zdaniem jest pilne i ważne do uchwalenia, odnosząc się do Propozycji od Tronu.

Następnie głosy zabierają poszczególni **Marszałkowie danych Ziem, a następnie ewentualnie Posłowie Ziemscy (kolejno według Ziem)** wyrażając to, co jest problemem na ich Ziemiach Sejmikowych i jaki jest ich stosunek do Propozycji od Tronu i do Votów Senatorskich, czyli które sprawy ich zdaniem, z punktu widzenia ich Ziem, są najważniejsze.

Senatorowie, Marszałkowie Ziemscy, Posłowie Ziemscy zapisują się na swoje Mowy, aby ułatwić Marszałkowi Sejmu Walnego dysponowanie czasem.

Mowy Senatorskie, Marszałkowskie, Poselskie, a szczególnie mowy ad vocem mogą być limitowane czasowo.

Mowy królewskie, kanclerskie, prezydenckie i Marszałka Sejmu nie są limitowane czasowo.

Marszałek Sejmu Walnego podejmuje ostateczną decyzję o kolejności realizacji Porządku Obrad, biorąc pod uwagę wypowiedzi Króla (Legata), Prezydentów, Senatorów, Marszałków Sejmikowych i Posłów Ziemskich.

Marszałek Sejmu Walnego zarządza Debatę Sejmową nad najistotniejszymi kwestiami, dążąc do podjęcia w danej sprawie konkretnej, optymalnej (w sensie zgody) Uchwały; udziela głosu poszczególnym Marszałkom, Posłom i Senatorom; określa formę Uchwały (Sancyt, Rezolucja, Solucja, Konstytucja, etc.) oraz redaguje jej treść.

Poddaje następnie ostateczną treść Uchwały pod głosowanie.

Uchwały powinny być jak najkrótsze, zwięzłe i wyrażające w sposób generalny wolę Sejmu Walnego (antidotum na „talmudyzm” Ustaw „Sejmu” na Wiejskiej). Może być podane krótkie uzasadnienie Uchwały, na początku lub na końcu.

Preambuła
(określająca Cel Uchwały)
Treść Uchwały
Uzasadnienie Uchwały
Które Ziemie głosowały „za”, „przeciw”, wstrzymały się”, aklamacja.
Podpis, Aprobata Króla
Vacatio legis
Wpis do Metryki Koronnej

Chodzi generalnie o to, by Najjaśniejsza Rzeczpospolita Królestwa Polskiego, po danej Sesji (Posiedzeniu) Sejmu Walnego, była lepiej zorganizowana, by Poddanym żyło się sprawiedliwiej i bezpieczniej.

Królewski Sejm Walny jest historycznie polskim Sejmem – odtrutką na pseudo „Sejm” na Wiejskiej, który to „Sejm” na Wiejskiej wiele Ustaw np. 1066 podjął przeciwko Narodowi Polskiemu. „Sejm” III RP na Wiejskiej można nazywać „sejmem okupacyjnym” lub „sejmem partyjnym”. Każda partia polityczna w III RP musi wcześniej uzyskać wpis do „Rejestru Partii”, czyli jakby koncesję na swoją działalność od III RP. Każda partia polityczna w III RP stanowi system władzy III RP.

Nie można pozwolić, by okupacyjny, partyjny „Sejm” na Wiejskiej, pod pozorem prawa stanowionego, niszczył Polskę rozbierając ją i zniewalając w ratach tzn. poprzez poszczególne antypolskie Ustawy.

Sejm Walny Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Królestwa Polskiego musi reagować szybko, znajdując antidotum na aplikowane w polski system prawny talmudyczne prawa stanowione, poprzez neutralizację Ustaw szkodliwych, podejmując odpowiednie Uchwały lub wręcz abrogując Ustawy wyraźnie antypolskie. **W pierwszej kolejności winny być abrogowane:**

- ❖ **Ustawy rażąco niezgodne z prawem Bożym (naturalnym).**
- ❖ **Ustawa budżetowa z deficytem.**
- ❖ **Ustawa budżetowa zrównoważona ale bez preliminarza spłaty długu publicznego.**

Sejm Walny Królestwa Polskiego jest nadrzędny wobec jakiegokolwiek sejmiku vel parlamentu partykularnego, a konkretnie wobec okupacyjnego, partyjnego Sejmu III RP, sejmików i sejmików regionalnych III RP, innych sejmików vel parlamentów funkcjonujących na historycznych ziemiach Królestwa Polskiego np. Litwy, Białorusi, Ukrainy, Rosji, Niemiec, etc.

Wszystkie Uchwały Sejmu Walnego Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Królestwa Polskiego muszą być zgodne z prawem Bożym (prawem naturalnym), pod rygorem nieważności *ipso facto*. Za tą zgodność odpowiada Król przyjmując lub vetując Uchwałę.

NOTA INFORMACYJNA

Wnioski, co do proponowanego Porządku Obrad oraz Wnioski ziemskie zgłaszane do Porządku Obrad, jak również zgłaszanie Kandydatów na Urzędy i do nobilitacji można składać poprzez e-mail sejm.walny@gmail.com z kopią do: kancelaria.krolewska.krola.polski@gmail.com aby mogły się znaleźć w Trzecich Wiciach. Wnioski mogą składać przede wszystkim Marszałkowie Ziemscy, najlepiej po odbytych Sejmiku przedsejmowym.

Wnioski, co do Porządku Obrad można również zgłaszać podczas danej Sesji (Posiedzenia) Sejmu Walnego pod warunkiem ich przyjęcia jednogłośnie.

REGULAMIN UCZESTNICTWA W SEJMIE WALNYM

Warunkiem pełnoprawnego uczestnictwa w Sejmie Walnym będzie:

1. Domniemanie braku przynależności Posła Ziemskiego do partii politycznej lub braku aktywnej współpracy Posła Ziemskiego z partiami.
2. Domniemanie, że Poseł nie ma rażącego konfliktu interesów tzn., że jest Wolnym Posłem lub Senatorem wyrażającym Głos Wolny swojej Ziemi.
3. Domniemanie, że Poseł jest osobą ochrzczoneą - domniemanie przynależności Posła Ziemskiego do wspólnoty religijnej kościoła rzymsko-katolickiego lub prawosławnego.
4. Nie życzymy sobie na Sejmie Walnym „Świadków Jehowy”, wyznawców Islamu, wyznawców Judaizmu, etc.
5. Ateiści, bezwyznaniowcy mają prawo uczestniczyć w Sejmie Walnym ale bez kontestowania większości katolickiej i bez domagania się szczególnych przywilejów dla ateistów.
6. Domniemanie braku przynależności Posła Ziemskiego do masonerii pod rygorem infamii i banicji.
7. Domniemanie, że Poseł Ziemski nie jest Żydem od co najmniej 4 pokoleń i nie ma ścisłych związków z Żydami pod rygorem infamii i banicji.
8. Domniemanie, że Poseł Ziemski nie jest Chazarem od co najmniej 4 pokoleń i nie ma ścisłych związków z Chazarami pod rygorem infamii i banicji.
9. Domniemanie, że Poseł Ziemski nie jest ideologiem faszyzmu, komunizmu, banderyzmu pod rygorem infamii i banicji.

10. Domniemanie, że Poseł Ziemski jest narodowości polskiej i ma obywatelstwo polskie. Poseł Ziemski ma obowiązek w fazie rejestracji ujawnić inne obywatelstwa pod rygorem infamii i banicji.
11. Domniemanie, że Poseł Ziemski reprezentuje właściwą Ziemię pod rygorem infamii i banicji.
12. Domniemanie, że Poseł Ziemski nie był tajnym lub jawnym współpracownikiem służb PRL, nie jest tajnym współpracownikiem służb III RP ani służb państw trzecich, pod rygorem infamii i banicji.
13. Pokrycie we własnym zakresie wszelkich kosztów dojazdu i pobytu. Mile widziana dobrowolna partycypacja w kosztach organizacji Sesji (Posiedzenia) Sejmu Walnego.
14. Uczestnictwo w obradach Sejmu Walnego oznacza zgodę na upublicznienie swojego wizerunku i swoich wypowiedzi.

AKREDYTACJA MEDIÓW

1. Osoby lub organizacje chcące rejestrować obrady Sejmu Walnego audio i/lub foto, wideo są zobowiązane AKREDYTOWAĆ się podając do odpowiedniego Rejestru swoje dane osobowe i adresowe i/lub nazwę organizacji i adres i zapoznając się z REGULAMINEM OBSŁUGI MEDIALNEJ SEJMU WALNEGO tj. z zasadami obsługi medialnej obrad z zasadą respektowania danych osobowych oraz poszanowania tytulatury osób występujących na obradach.
2. Generalnie chodzi o nie wrywanie w zapisie audio i video słów z kontekstu oraz o nie fotografowanie w złych zamiarach (grymas twarzy, nieelegancka poza, etc.).
3. Organizator może odmówić akredytacji bez podawania powodu.

MIR SEJMOWY

1. Organizator zastrzega sobie prawo nie wpuszczenia na obrady Sejmu Walnego dowolnej osoby mogącej zakłócić obrady Sejmu Walnego.
2. Organizator zastrzega sobie prawo wyproszenia osoby mogącej zakłócić lub zakłócającej obrady Sejmu Walnego.
3. Osoba mogąca zakłócić obrady Sejmu Walnego lub zakłócająca obrady jest proszona o dobrowolne opuszczenia Sali Obrad Sejmu Walnego, a jeśli się nie podporządkuje Decyzji Organizatora może być wyprowadzona przez służby porządkowe lub przez wezwaną Policję

ORGANIZATOREM
Obrad Sejmu Walnego Koronacyjnego Konstytucyjnego
jest:

Fundacja im. Króla Stanisława Leszczyńskiego „QUOMODO”

www.quomodo.org.pl

*Dano 12 grudnia A.D.2025 w Myszkowie nad Wartą, na Ziemi Korony Polskiej, w X Roku Naszego
Panowania.*

Leh XVII Wojciech (Adalbert) Edward I Rex Electus Poloniae

Uniwersał Drugich Wici na Sejm Walny Konstytucyjny Koronacyjny VIII Posiedzenie,
oraz VI Posiedzenie Rady Królewskiej Koronacyjnej, w dniu 20 grudnia A.D.2025 — Królewskie Miasto Gietrzwałd
www.sejmwalny.org.pl www.królpolski.org.pl e-mail: sejm.walny@gmail.com rada.krolewska@gmail.com

www.królpolski.org.pl

**WPIS Nr 29/12/2025
DO METRYKI KORONNEJ
z 12 grudnia A.D.2025**

www.metrykakoronna.org.pl

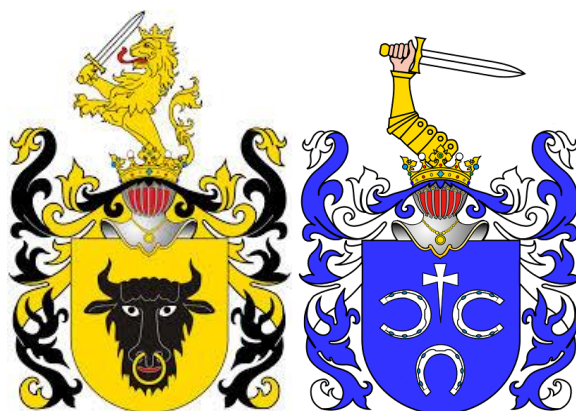

www.sejmwalny.org.pl

Fundacja im. Króla Stanisława Leszczyńskiego „QUOMODO”
A.D.2016 - A.D.2025
Ku koronacji!

www.quomodo.org.pl

A.D.2020 - A.D.2033

Lata Łokietkowe

Lata Jednoczenia Ziem Polskich

w Zjednoczoną Koronę Królestwa Polskiego-Lehii

20 stycznia A.D.1320 — Koronacja Władysława Łokietka na Króla Polski,
po 244 latach od ostatniej koronacji Bolesława Śmiałego A.D.1076
(wyjąwszy koronację Przemysła II oraz Wacława II)

Millenium koronacji Bolesława I Wielkiego „Chrobrego”

I Patron A.D.2025

Bolesław I Wielki

„Chrobry”

Książę i pierwszy chrześcijański Król Polski
w latach 992-1025

II Patron A.D.2025

Błogosławiona Jolenta Helena

**Matka Jadwigi Kaliskiej — żony Władysława Łokietka
(1244-1304)**

III Patron A.D.2025

Maria Karolina Leszczyńska

„Dobra Królowa”

Królowa Francji

w latach 1725-1768

300. rocznica koronacji

IV Patron A.D.2025

Stanisława Leszczyńska
„Anioł Życia”
położna z Auschwitz
Służebnica Boża Kościoła katolickiego
(1896-1974)

V Patron A.D.2025

Stanisław I Leszczyński
„Dobry Król”
chrześcijański Król Polski
w latach 1704-1709 i 1733-1736
Księżę Lotaryngii i Bar
w latach 1737-1767

Uniwersał Drugich Wici na Sejm Walny Konstytucyjny Koronacyjny VIII Posiedzenie,
oraz VI Posiedzenie Rady Królewskiej Koronacyjnej, w dniu 20 grudnia A.D.2025 — Królewskie Miasto Gietrzwałd
www.sejmwalny.org.pl www.królpolski.org.pl e-mail: sejm.walny@gmail.com rada.krolewska@gmail.com

VI Patron A.D.2025

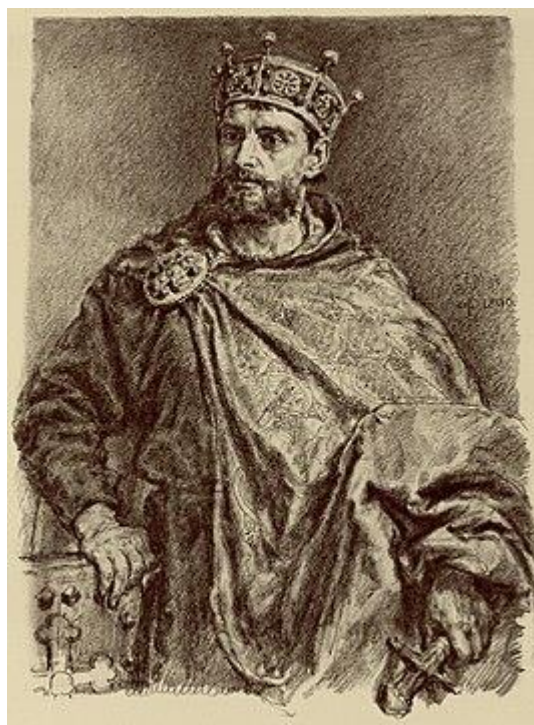
św. Jadwiga Andegaweńska
„Święty Król”
chrześcijański Król i Królowa Polski
w latach 1384-1399

Uniwersał Drugich Wici na Sejm Walny Konstytucyjny Koronacyjny VIII Posiedzenie,
oraz VI Posiedzenie Rady Królewskiej Koronacyjnej, w dniu 20 grudnia A.D.2025 — Królewskie Miasto Gietrzwałd
www.sejmwalny.org.pl www.królpolski.org.pl e-mail: sejm.walny@gmail.com rada.krolewska@gmail.com

VII Patron A.D.2025

Mieszko II Lambert
Koronowany Król Polski
w 1025 roku

VIII Patron A.D.2025

Rycheza Lotaryńska
Koronowana pierwsza Królowa Polski
w 1025 roku

LV

OMNIA AD GLORIAM DEI
WSZYSTKO NA CHWAŁĘ BOŻĄ
MMXXV

Uniwersał Drugich Wici na Sejm Walny Konstytucyjny Koronacyjny VIII Posiedzenie,
oraz VI Posiedzenie Rady Królewskiej Koronacyjnej, w dniu 20 grudnia A.D.2025 — Królewskie Miasto Gietrzwałd
www.sejmwalny.org.pl www.królpolski.org.pl e-mail: sejm.walny@gmail.com rada.krolewska@gmail.com